

Maurar, no s'explica sinó suposant accent. *māyrar*, que fàcilment podria reduir-se emmudint la -r final àtona.

Cosa que ja no lligaria amb PINNA MAURA 'roca bruna'. Potser podríem partir del genitiu pl. ll. MAURORUM 'roca dels moros' admetent la reculada de l'accent a la penúltima tancada *māuror* > *rar*. O millor partir d'un participi aràbic: en particular, el de la fecunda arrel *wrđ* 'rosa', 'florir, abeurar'; i *warad* «bibere, intrare, venire». Doncs: *māyruđ* 'florir' o 'abeurat', amb accent vg. *māyruđ*, i amb una vocal -o que també explicaria el *barranc Mauro* de Xeresa <*al-bandaq al-māyruđ*. Ben mirat, aquesta és l'etimologia que trobo més convincent: no sols per a (*Beni-*)*Maurar* sinó també per als NLL *Mauro*, d'Altea, Culla, Torrent, Xeresa, per a *Mauros* de Valencia i per al cognom mallorquí *Maura*.

MAURELLÀS

Municipi del Vallespir (cantó de Ceret) situat a la vall baixa del riu de *Maurellàs*, també dit *de les Illes*, al vessant dret de la vall del Tec.

PRON. POP. *murə́lās*, oït per J. Cor. allí mateix cap a l'any 1932 i en l'enq. de 1059.

DOC. ANT. 982: *Maurelianos* (Aebischer, *Études top. cat.*, 107); 1172: *Maurelanis* (*CollMoreau* LXXVII, cèd. *Bompàs*); 1310: *Maurelans* (Alart, *RLR* x, 67); 1316 (P. Vidal, *RLR*, xxx, 275); 1317 (P. Vidal, *RLR* xxxi, 61, 67); 1354: *Maurellans* (Alart, *Docs. géogr. hist.*, 8); 1359 (*CoDoACA*, xii, 115); 1395: *Maurellas* (Alart, id., 26); 1435: *Maurilianis* (Alart, id., 86). Mencions addicionals citades per Ponsich (*Top.*, 79): 1011: *Maurelianum*; 1233: S. Stephanus de *Maurelanis*; 1275: *P. de Maurelanis*; 1308, 1325: *castrum de Maurelianis*; 1395: *Maurellans*; 1632: *Maurallas*.

ETIM. La grafia *Maur-* resulta unànime en les mencions antigues, i aquesta també ha estat sempre la més tradicional. Deu presentar al capdavant un arcaisme gràfic. Quant a l'etimologia de *Maurellàs*, Aebischer (107-08) suggereix MAURELLĀNOS derivat del NP MAURELIUS ja proposat per Skok (*Ortsn.*, 107) per als NLL occitans *Maureilhan* (Erau; Landes), *Maureilhan-et-Ramejan* (Erau) (Thomas, *Dict. topogr. de l'Hérault*, 111). Cf. a més el parònim oc. *Maurillac* a la Dordogne (Skok, *Ortsn.*, 107).

Cal notar a més la capella de *Sant Joan de Mauranells* (<*Maurellanells* per haplogia) < MAURELLIANELLOS, situada al te. de Maurellàs: 1400: *S. Jobannis de Maurellanellis*; 1406: *Maurellanells* (Ponsich, *Top.*, 79) Ph.R.

MAURÍ

Poble rossellonès al SO. d'Estagell i Sud de La Tor

de França, és ja en el límit de les llengües.

Pron. *māyri* a Llançà (XXII, 110B) i en alguns pobles veïns rossellonesos.

MENCIONS ANT. 1086: «v. de *Maurino*» i 3 cites de *Mauri*, -ry, en els SS. XVIII i XIX (Ponsich, *Top.* 173, cf. p. 180).

ETIM. NP MAURINUS. Corrent en totes les èpoques i llocs, a l'E.MJ., i que ha donat molts NLL occitans, p.ex. *Montmorin* al Puy-de-Dome (*Monte Maurino*, a. 1319 (Skok, p. 107). Joan de *Maury*, cogn. del meu vell inf. cerdà de Vilanova de les Escaldes (XXXIII). Plans de Jous de *Maurí* pall., en el Capbreu d'Àssua de 1645, f. 4). Val.: Sènia del *Maurí* de la Marjal, a Demús (XXXIII, 13.5).

LA MAÛT

AlcM: «nom que es dona a l'esgl. de St. Martí de 20 Fenollar prop del Voló»; fundat en una nota de Verdager a Canigó (VIII, n.3): «Segons P. Vidal, *La Mabut*, tal vegada nom d'una vescomtessa de Castellnou, fr. *Mabeu*». En efecte, pot ser el fr. ant. *Mabout*, NP fem., variant de les formes més conegudes *Mabeut*, *Mabalt* (d'aquesta el cat. ant. *Mabaltia* nom d'una comtessa de Bna.)¹ provinents en francès del germ. MAHTHĪLD (cf. *Menebould* de MENEHILD).

D'aquí, en el cas subjecte *Mabouds*, deu venir també el vell nom madrileny *Mabudes*, que Oliver Asin (en la monografia *Madrid*, p.44) voldria derivar de l'ár. *maḥmūd* «alabado», amb fantàstica fonètica.

¹ I amb ultracorrecció de l'emudiment de la -z-: «Dona *Masal* --- *domna Amasalt*» a.1172, (MiretS., *Templ.* p.68).

MAUTX, barranc de -

Pron. *māyç* a la Nucia (XXXV, 12.21), i amb la terminació trivialitzada, Barranc del *Maus*, oït a Benidorm (XXXV, 9.14), la forma que hi recull també Orts, en la seva monografia d'aquest poble (III, 8). Segons Salvà: pda. denominada *Maus* o de la *Font*, a l'O. de Callosa, recollint les aigües de la *Font Major*, al peu de la Serra Almèdia (Salvà, *Callosa d'En S.*, I, 117; tot és el mateix lloc, perquè són termes adjacents).

De l'ár. *māyç* nom d'acció, usat per Aben-Djobair, del verb que *RMa.* tradueix «fluctuare undas maris» i *PAlc.* *mumāwwağ*, «ondoso», i *tawwūğ* «hervor de la mar» (Dozy, *Suppl.* II, 623). Designa, doncs, l'emergència d'una deu (que brolla o 'borbolla'). D'aquí potser també *El Māç* pda. del Castell de Guadalest; i *Moixer* o *Moixit* noms de moriscos de Senija, si bé amb la terminació alterada per contaminació amb algun altre NP (potser *muğābid* 'campió'). Cf. l'art. *Moja*, infra.